

UPPBYGGELSE OCH TRÖST

”Men den som profeterar, han talar för människor, dem till uppbyggelse och förmaning och tröst.”
(1 Kor. 14:3)

Enkel katekes från den Ortodoxa Kyrkans erfarenhet

UTGIVNING VAR TREDJE MÅNAD AV HELIGA ÄNGLARNAS KLOSTER
AFIDNAI ATTIKIS, GREKLAND
Nr. 5 • september - november 2014

✠ INNEHÅLL ✠

- **Text 1:** ”Inlägg”
*Vi avvisar
depressionskulturen!*
- **Text 2:** Bön med ord och bön
med gärningar
*Fromhet och
religiositet*
- **Text 3:** Vår Skyddsängel
hjälper oss vid tiden då vi
lämnar denna värld
Våra synders handskrift
- **Text 4:** De Heliga Änglarna
beskyddar, stärker och
upplyser oss
*Är vi blyga för vår
Skyddsängel?*
- **Text 5:** Betydelse och
användning- symbolism och liv
Oljelampor
- **Text 6:** Syndens vete
Söndagen som vilodag
- **Text 7:** ”Var vänlig”: de Heliga
Änglarnas artighet
*Kyrkans och det Heliga
Bordets vakna Skydds-
ängel*

”Inlägg” Vi avvisar depressionskulturen!*

Ett konsekvent kyrkligt Ortodoxt liv gör det nödvändigt för oss att fullständigt avvisa och att vi på ett genomgripande sätt höjer oss över den nutida *kulturen som präglas av depression och pessimism.*

Denna *depressionskultur* genomsyrar lömskt och metodiskt varje område av vårt vardagsliv på olika sätt.

Låt oss säga **Nej** till musik och sånger som gör oss modfällna, eftersom de uppenbarligen gör våra själar *illa.*

Låt oss säga **Nej** till publikationer som gör oss nedstämnda, eftersom de med sin tomhet inte har något att tillföra oss.

Låt oss säga **Nej** till deprimerande TV-program och filmer, eftersom vi inte har behov att deras *pessimism.*

Låt oss säga **Nej** till syndig och egoistisk underhållning.

Låt oss säga **Nej** till alla ställen som odlar en atmosfär av missmod och förtvivlan, de leder bara till *tomhet.*

Låt oss säga **Nej** till alkohol, droger och till alla andra beroendeframkallande ämnen som sänker oss i villfarelsens mörker.

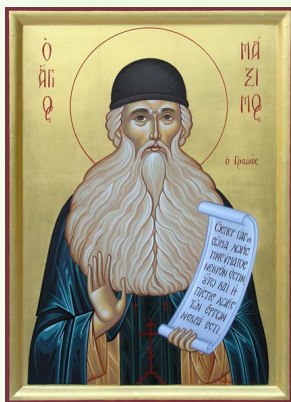
Låt oss säga **Nej** till *innehållslösheten* i dessa tidsfördriv eftersom de inte kan ge oss glädje eller göra oss lyckliga.

Låt oss slutligen säga **Nej** till allt som inte gör oss glada; **till** det som inte inspirerar oss till optimism; **som** inte är sann *glädje*; **som** inte har en vision om liv och självpoffring för andras skull, **som** inte har Guds kärlek som sin källa och **som** inte börjar vid Korset och leder till Uppståndelsens levande vatten!

(*) †Metropolit Kyprianos, 1 september, 2014 (gamla kalendern), i början av det nya kyrkliga året.

”Här i ditt land är tiden inne för kristendomen att bli en gärningarnas religion.”

Fromhet och religiositet*

Upplysaren av Ryssland, den Helige Maximos Greken (1470-1556), tillbringade de sista fem åren av sitt liv i den Heliga Treningens Lavra, grundat av den Helige Sergej av Radonesh.

Han besöktes där av Tsar Ivan den Förskräcklige, som tillsammans med Tsaritsan Anastasia och deras unge son Tsarevich Dmitrij var på väg på en pilgrimsfärd till den Helige Kyrillos Belozhersk kloster.

Den Helige Maximos ansträngde sig till det yttersta och riskerade t.o.m. sitt liv, även om det var förgäves, för att övertyga härskaren, som bara till det yttre var religiös, att avstyra sin pilgrimsresa för att i stället hjälpa de fattiga kvinnorna och utsatta föräldralösa som var offer från kriget mot tartarerna under ockupationen av Kazan.

Helgonet välkomnade Tsaren i sin cell med orden:

”Jag tackar den allsmäktige Guden, Tsar Ivan, för att Han har bevärdigat mig att se dig med mina egna ögon innan tiden är inne för dem att slutas. Må Guds beskydd vara med dig, Ortodoxins store kejsare! Och om du vill har du även min egen ringa välsignelse.”

”Det är därför jag är här, Fader”, svarade Tsaren. ”Jag, Tsaritsan och den unge Tsarevich, som ännu inte är ett år gammal, vill ha din välsignelse.”

”Jag har hört, käre Tsar, att du tänker göra en lång resa. Är det sant?”

”Det stämmer”, svarade Ivan. ”Jag skall fara till Belozhersk för att vörda den Helige Kyrillos relik. Jag har avgett ett löfte att göra det.”

”När du var allvarligt sjuk”, sade sedan helgonet, ”bad jag till alla helgon. Jag bad också till den undergörande ikonen av Guds Moder av Vatopedi, men jag begav mig inte till Vatopedi! Härifrån min cell, bad jag till henne och Guds Moder hörde mig...”

”Tsaren blev förbryllad. Det var inte så mycket helgonets ord som tonen i hans röst som han inte tyckte om. Ivan hade ett uppmärksamt sinne, så att han förstod att han förmodades tyda meningen bakom orden han hörde. Han frågade:

”Så är det inte bra för mig att fara och uppfylla mitt löfte?”

”Nej, det är inte det inte”, blev det omedelbara svaret.

Ivan var nu konfunderad.

”Men jag ska ju vörda den Helige Kyrillos i hans eget kloster!”

”Tsar Ivan, när du är kallad att göra en stor, god gärning, men inte gör den och istället för den stora goda gärningen gör en annan gärning av mindre värde, då skall du veta att du inte gör någonting gott, utan någonting dåligt! Antag att du är skyldig fem, men bara ger en. Ja, då kvarstår ju din skuld!”

”Och vad är det då som jag inte ger? Vilken är den stora, goda gärningen som jag inte gör?”

”Det finns oräkneliga böner som man kan bedja med ord, men över dem alla, Tsar Ivan, är gärningarnas bön. Herren sade: ”Säg inte ”Herre, Herre”, utan omsätt Mina bud i praktiken.” Och du är nu på väg för att yttra enbart ord istället för att utföra gärningar. Ser du nu vad som är dåligt med det du tänker göra?”

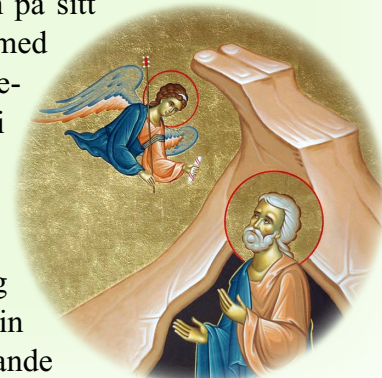
Ivan förblev tyst. Han tänkte inte. Han kände bara en fruktansvärd ilska inom sig över helgonets ord.

”Så vad råder du mig att göra?” frågade han efter en stund.

”Förra året intog du Kazan från hedningarna och många modiga, kristna soldater föll i striden. De lämnade änkor, föräldralösa barn och mödrar värlösa och med krossade hjärtan. Du borde tänka på dem nu. Återvänd till Moskva och fundera på hur du kan lindra deras smärta.”

Han lade handen på sitt hjärta och tillade med ett uttryck av obeskrivlig vädjan i sitt ansikte:

”Gör som jag säger till dig och jag ska bedja för dig dag och natt till min död. Visa medlidande

med dem som har det svårt. Det finns ingen bättre bön! Och var så säker, käre Tsar, att Herren kommer att lyssna till en sådan bön och förhålliga ditt namn i all evighet!”

”Fader”, svarade Ivan, ”både det som du säger till mig att göra och det som jag har i åtanke att göra kan bli gjort. Det ena hindrar inte det andra!”

”Jo, det gör verkligen det!” utropade helgonet upprört. ”Det hindrar det mycket, Tsar. Jag vädjar till dig, lyssna på mig: Det är inte bara det att du kommer att hjälpa änkorna, de fattiga och de andra som befinner sig i svårighet. Det som är ännu viktigare är att du föregår med gott exempel! Det som jag säger till dig nu kommer inte från min egen svaga ingivelse. Lyssna noga på mig. Visa vägen; lär folket genom ditt eget exempel Tsar, att åsidosätta tomma ord och istället lägga vikt vid gärningar. Det är vad vår Herre vill. Nu är det dags, Tsar Ivan! Nu när ditt rike har blivit starkare och är oöverbinnerligt är tiden inne för kristendomen att bli en gärningarnas religion här i ditt land.”

”Och om jag fortsätter på min färd, Fader, såsom jag gav mig in på den?”

”Om du fortsätter den kommer du att göra något mycket dåligt! Och smärtan du kommer att uppleva kommer också att bli stor. Du kommer mycket snart att vara med om en stor olycka...”

”Vilken olycka talar du om?” frågade Tsaren ilsket.

”Du kommer att förlora din son”, svarade helgonet som blivit upplyst av Gud.

Ivan blev likblek. Han fruktade för profetian, men hans ilska överväldigade fruktan.

”Vad? Hotar du mig?” skrek han. ”Hur vågar du, en vanlig dödlig, säga mig sådant som bara Gud bestämmer? Tag tillbaka vad du sade om min son, Tsarevitch.”

Helgonet såg i Tsarens ögon skräcken över uppfyllandet av profetian och i det låg hans enda strimma av hopp.

”Herre, kom till vår undsättning!” Han gjorde Korstecknet. Han närmade sig Ivan, spände ögonen i honom och sade:

”Tsar Ivan, om du inte lyssnar på mina ord, kommer du att förlora din son!”

Rasande röt Ivan som ett djur, stampade med all kraft sin fot och rusade ut ur rummet.

* * *

Pilgrimsresan genomfördes som planerat. Tsaren föraktade helgonets vädjan om välgörenhet, vilket skulle ha varit ett tillfälle för en allmän förändring av tankesättet hos många människor som var religiösa mest till det yttre. I enlighet med profetian kunde inte Tsarevitch Dmitrij, Ivan den Förskräckliges förste son, uthärda resans påfrestningar utan dog på vägen.

(*) *Andliga gåvor och personer begåvade med dem* [på grekiska] (Piræus: Heliga Parakletens kloster, 2013), Nr. III, s. 74-78.

Ett tacksamt förhållningssätt: Att ”tömma” oss själva ”...för att bli fyllda av Honom”

Jag har allt jag behöver!

*

Jag kräver ingenting!

*

Jag är inte berättigad till någonting!

*

Jag är nöjd med allting!

*

Jag tackar och ärar Gud för allt som jag har
eller inte har och för det som jag får!

*

Jag älskar alla och är tillfreds med alla!

*

Ära åt Gud för allting!

*

Alla älskar mig
även när de kritiserar mig,
därför att genom att göra det hjälper de mig!

*

Jag tackar Kristus när
jag inte har några önskingar eller krav,
därför att då är jag fri.

Det är då jag kan ödmjuka mig,
älska andra och
bli fylld av Honom!

Vår Skyddsängel hjälper oss när tiden är inne för oss att lämna denna värld

Våra synders handskrift*

Vid tiden då biktfadern Fader Gabriel återvände till Nya Sketen, hade munken Kyrillos (Koumiotis) från den Livgivande källans kalyva (asketisk bostad), blivit allvarligt sjuk och eftersom han låg inför döden kallade han på sin biktfader för att bikta sig. Detta var år 1965.

Medan Kyrillos biktfader Fader Efraim försökte hjälpa honom att bikta sig, sade den döende munken att på hans vänstra axel satt det en papperslapp med något skrivet på, men han kunde inte läsa vad det stod på den.

En annan biktfader, Fader Haralambos, kom också för att hjälpa honom, men inte heller han kunde undsätta den döende munken Kyrillos.

Hans biologiske broder Fader Neofytos kallade då på biktfadern Fader Gabriel som med all sin broderliga kärlek kom till den sjuke. När denne erfarne biktfader hörde om papperslappen, frågade han munken Kyrillos mer exakt vad han såg. Han svarade att på sin högra sida såg han två änglar i vitt, medan det på hans vänstra sida fanns många demoner redo att rycka till sig hans själ. En av dem använde sin svans för att leka med bönbandet som tillhörde Fader Josef som också var närvarande.

Fader Gabriel sade till alla bröder som var närvarande att lämna den sjukes rum och bad munken Kyrillos att en andra gång att avslöja för honom det som dolde sig i hans hjärta.

När han hade bekänt allting, frågade biktfadern om pappret fortfarande var fäst vid hans skuldra och den sjuke sva-

rade att det fortfarande var kvar.

Fader Gabriel sade till munken att fråga sin skyddsängel vad som stod på pappret.

Han vände sig då till änglarna och talade med dem på ett språk som biktfadern inte förstod ett ord av. Skyddsängeln svarade på samma språk.

Sedan lade Fader Gabriel sitt *epitrachilion* (del av prästens skrud som läggs över huvudet på den som biktat sig då förlåtelsebönen läses, ibland kallad "stola", *Övers.*) över den döende munken och frågade honom om vad ängeln hade sagt att det stod på pappret. Munken Kyrillos bekände då två synder som han hade glömt att bikta.

Så snart biktfadern hade hört detta läste han förlåtelsebönen för honom.

När han tog bort sitt *epitrachilion*, sade munken att pappret hade fäst sig vid det och att alla synder som hade varit skrivna på det hade blivit utsuddade. Med de orden gav han upp sin ande och somnade in i de saligas eviga sömn.

Biktfaderns erfarenhet och omdöme hjälpte munken Kyrillos att bikta sig och att bli ren från sina mänskliga svagheter med sin själs Skyddsängel som tolk och medhjälpare.

(* Munken Andreas från Athos, *Det Heliga Bergets Gerondikon* [på grekiska], (Ekdoseis: Athos), s. 408-409.

De Heliga Änglarna beskyddar,
stärker och upplyser oss

Är vi blyga inför vår Skyddsängel?*

En viss man bekände för
mig med stor enkelhet:

”Jag är blyg inför
min Skyddsängel och
säger till honom:

”Min kära Ängel,
vänd dig om så att du
inte ser mig.”

”Så när jag klär mig,
tvättar mig eller duschar, gör jag det med
blygsamhet medan jag ber Jesusbönen, så att
min Skyddsängel inte lämnar mig. Han hör
bönen och förblir i min närhet. Han kan ha
ryggen vänd åt mig, det är tillräckligt för
mig att känna hans närvaro bredvid mig...”

När vi ber ständigt, förblir ängeln i vår
närhet, särskilt när vår bön är innerlig.
Jag har bara hört en sådan berättelse en
enda gång, varken förr eller senare. De
flesta av oss är inte blyga för någonting
när vi är ensamma. Vi tänker: ”Ingen kan
se mig.” Men ingenting undgår Guds
ögon.

* * *

En viss from präst hade den välsignade
vanan att stiga upp klockan tre på nat-
ten och bedja ensam i fyra timmar, fram
till klockan sju på morgonen. Sedan gick
han till sin Kyrka där han firade *Orthros*
(morgongudstjänsten).

Hans enda andliga omsorg var att
kämpa mot stoltheten och odla ödmjuk-
heten, vilket han gjorde först och främst
genom sitt eget exempel och sedan med
sina ord och råd.

En natt ”såg” han—om det var med
sina kroppsliga eller själsliga ögon, det
vet han inte—en mängd Heliga Änglar
som ledsagade honom i hans böner och
samtidigt beskyddade honom med brin-
nande svärd från demonerna som inte

bara ville störa honom utan också, om
det var möjligt, slita honom i bitar.

De Heliga Änglarnas närvaro fyllde
honom med tro och en känsla av trygg-
het och säkerhet, eftersom de är de he-
liga beskyddarna av ”våra kroppar och
själar”.

Han bad instinktivt bönen ”Herre Jesus
Kristus, förbarma Dig över mig”. Han
avbröt sina böner och gick till sina nio
barns, sin Presbyteras och sin gamla fa-
ders sovrum. Vid sidan av var och en av
dem, vid sängens huvudände, såg han
en skyddsängel. Och i rummets bakre
del såg han demoner som var bundna
och oförmögna att skada hans familj.

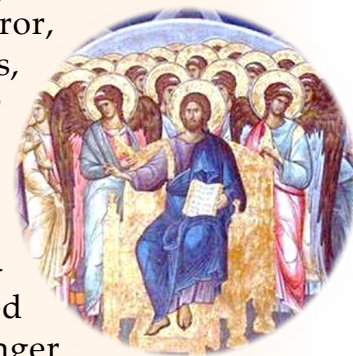
Den gode prästen förstod då att alla
den Högstes tjänare, även enkla och
fromma föräldrar som sätter sitt hopp
till Gud, är beskyddade av Honom från
allt ont och all fara genom Hans Heliga
Änglar.

En regnig vintereftermiddag, när präs-
ten låg sjuk i sin säng, såg hans äldste
son—som nu själv är präst—bredvid sin
sovande fader en Ängel som inte bara
vakade över honom utan också torkade
svetten ur pannan på honom!

* * *

Mina kära kristna vänner, var inte
rädda! Vi är aldrig ensamma om vi käm-
par som vi ska. Bredvid oss finns mäng-
der av Heliga Änglar som är skickade av
Gud för att beskydda oss
från tusentals faror,
för att vakta oss,
stärka oss i vår
tro och upplysa
oss.

Låt oss därför
bedja till de He-
liga Änglarna med
stark tro, med ånger
och förkrossat hjärta.

(*) Protopresbyter Stephanos K. Anagnostopoulos,
Kunskap och erfarenhet av den Ortodoxa tron [på grekiska]
(Piraeus: 2005) s. 168, 192-193.

Som Ortodoxt kristna använder vi olika objekt i vårt böneliv, såsom ljus, rökelse, oljelampor, prosfora, antidoron och Korset. Vi deltar i Kyrkans ceremonier, såsom brödvälsignelsen (artoklasia), åminnelsegudstjänster för de döda, Kyrkans Mysterier, o.s.v.

Även om vi lever i detta och använder dessa ting, är vi dock ofta okunniga om deras betydelse och korrekta användning.

Oljelampor*

Historik

Före kristendomens tid, var det inte ovanligt att hedningar hade en ständigt brinnande guldlampa framför avgudar och stater.

De vestaliska jungfrurna i Rom höll alltid elden brinnande i Vestas tempel, härdens och hushållets gudinna.

I det judiska vittnesbördets tält, bestod den gyllene ljusstaken av sju lampor av rent guld som brann med ren jungfruolivolja.

De första kristna hade tidigare varit judar eller avgudadyrkare och de tog denna sed med sig till sina nya centra för tillbedjan. De tände ständigt brinnande oljelampor för att aldrig glömma den svåra och avgörande tiden av förföljelse.

Olika sorters lampor har påträffats av arkeologer i kryptorna och katakomberna i Rom, Karthago, Alexandra och Palestina med inskriptionerna "Ljus av ljus" och "Kristi ljus upplyser alla".

Mening och symbolism

Från ovan nämnda inskriptioner kan vi dra slutsatsen att oljelampan symboliserar Ljuset som aldrig avtar, vilket är Kristus, som vi är kallade att imitera.

• Låt oss upplysa oss själva med kunskapens ljus
• Låt oss bli ljus, liksom det Stora Ljusets lärljungar
• Låt oss bli ljuskällor i världen genom vårt rena sätt att leva
• Låt oss bli ledda till Kristi strålgång och hålla våra lampor brinnande, liksom de fem visa jungfrurna.

Om varje kristen blev som en lampa, varje församling som en gyllene ljusstake och varje metropolitdöme en ljuskrona; då skulle Kristi ljus verkligen skina på jorden.

* * *

Den Helige Nikolai (Velimirovich), Biskop av Ohrid, ger oss sju anledningar till varför vi tänder

oljelampor:

1. För att påminna oss om att vår tro är ljus. **Kristus sade:** "Jag är världens ljus" (Joh. 8:12). Ljuset från oljelampan påminner oss om ljuset genom vilket Kristus upplyser våra själar.

2. För att påminna oss om att våra liv skall vara strålande, liksom helgonens, vilka aposteln Paulus kallar "ljusets söner".

3. För att fungera som en förebråelse för oss för våra mörka gärningar, onda tankar och begär och för att kalla oss till det evangeliska ljusets väg, så att vi med allt större iver ska kunna uppfylla Herrens bud: "må edert ljus lysa inför människorna, så att de se edra goda gärningar" (Matt 5:16).

4. För att påminna oss om att vår bön skall vara oupphörlig. Närhelst en oljelampa är tänd är det en kallelse till bön.

5. För att skrämja bort de onda krafterna som lömskt attackerar oss innan och under bönen. De försöker leda våra tankar bort från Gud. Demoner älskar mörker och skälver av rädsla inför ljuset — Kristi ljus, som upplyser dem som älskar Honom.

6. För att detta ljus skall göra oss osjälviska. Just som vecken brinner i lampans olja, så låt vår egen vilja brinna med Kristi kärleks låga och alltid vara lydlig till Guds vilja.

7. För att lära oss att precis som oljelampan inte kan tändas utan vår hand, så kan inte vårt hjärta — vår inre oljelampa — tändas utan Guds hand. Våra dygder är de nödvändiga lättantändliga materialen — det vill säga vecken och oljan —

Syndens vete

Söndagen som vilodag*

Något lärorikt och märkligt hände en gång fäderna i ett visst kloster. Händelsen blev känd av klostrets grannar som berättade följande:

Munkarna skulle gå till sina åkrar som låg på klostrets *metochia* (annex) på slätten, för att så vete för bakning av årets bröd som de även skulle dela med sig av till besökare och fattiga.

Vid ett tillfälle gick de för att så vete på den helige Athanasios annex.

Lördagskvällen kom och en-

dast en mindre del återstod att beså.

En av munkarna ville slippa att återvända senare för att beså den lilla återstående åkerdelen, så han förivrade sig och sådde färdigt i gryningen på söndagsmorgonen!

* * *

När det var skördedags märkte de att på den delen som hade såtts på söndagsmorgonen var vetet dubbelt så högt som det andra vetet.

Detta tycktes dem märkligt och de berättade för Abboten, en gudomligt upplyst och helig man, vad som hade hänt.

Till deras förvåning befallde han dem att inte skörda den särskilda åkerdelen, utan istället bränna upp den efter att de hade skördat den övriga åkern.

De gjorde så.

När de höll på att bränna vetet som hade såtts i synd, exploderade¹ någonting med styrka

som av dynamit!

Slagna av fruktan insåg munkarna fiendens snara och arten av deras synd.

Djupt ångerfull, och efter att ha biktat allt för Abboten, bad den skyldige munken om förlåtelse och lovade att hålla söndagen fri från arbete oavsett hur angelägen saken kunde vara.

(*) *Panagia Varnakova: Mirakler av Panagia*, (Varnakova: Hiera Mone Panagias Varnakova, 2005), s. 35.

1) Det finns många berättelser om att ting som stått under demoniskt inflytande exploderar vid bränning.

men för att de ska tändas och ge ljus behöver vi den Helige Andes eld.

Vilka material skall vi använda?

Ett rent lampglas, ren olivolja (ingen annan sorts olja) och en veke gjord av tvinnad bomullstråd eller en vaxad veke.

Vi använder olivolja för att minnas Jesu bön i Getsemanes trädgård, där det fanns en olivlund. Olivolja är den bästa och renaste oljan, vilket är det vi skall offra till Gud. Låt oss inte vara snåla, såsom en gång Kain var.

Att låta oljelampan brinna med olivolja är ett litet offer för vår del — ett tecken och bevis på den tacksamhet och kärlek vi är skyldiga Gud för det stora offer Han gjorde för oss. På detta sätt, tillsammans med vår bön, tackar vi Honom för vårt liv, vår hälsa och frälsning och för allting som Han i Sin Gudomliga och oändliga kärlek ger oss.

Vad ska vi göra med material som använts för att tända lampan?

Vi samlar ihop allting (vekar, papper, etc.) separat och antingen gräver vi ner det i trädgården på en plats där vi inte trampar eller så bränner vi det särskilt med bara sådant skräp (om du inte kan göra det själv, fråga i din församling om de kan göra det åt dig). Vi bör aldrig bara slänga det i soporna.

När och var tänder vi en oljelampa?

En oljelampa bör ständigt hållas brinnande framför hemmets centrala ikonhörna, för att påminna oss om att vår andliga kamp för vår frälsning bör vara ständig, vaken och lysande.

Vi tänder dem också framför ikoner och på det Heliga Bordet i kyrkor och på våra kära hädangångnas gravar.

(*) Presbyter Georgios A. Kalpoyzos, *Handbok för Ortodoxt böneliv (självklara saker som vi är så okunniga om)* [på grekiska] (Atens: 2008), s. 8-10.

”Var vänlig!":
de Heliga Änglarnas artighet

Kyrkans och det Heliga Bordets vakna Skyddsängel*

En präst berättade följande för mig:

En afton gick han ganska sent till kyrkan, eftersom han hade glömt något där som han absolut behövde hämta.

Han låste upp dörren och gick in. Kyrkan låg i mörker.

Genom de Vackra dörrarna, som han hade glömt att stänga (draperi i detta fall, eftersom det inte fanns altardörrar), såg han en skinande ängel med ett brinnande svärd i handen stående bredvid altaret!

Detta skrämde honom så att han vände sig om för att fly.

När han hade kommit till Narthex, (kyrkans bakre del, det var en stor kyrka) hörde han en röst ropa: ”Stanna!”

Så han stannade, förstenad, som fastfrusen på fläcken!

”Var inte rädd”, sade rösten mycket milt till honom. ”Jag är kyrkans Skyddsängel. När ett altare i en kyrka konsekreras och blir ett Heligt Altare, så placerar Gud Allsmäktig, Konungarnas Konung, Härskarornas Härskare, en ständigt vaken skyddsängel bredvid det”.

Medan Ängeln sade dessa ord, förblev prästen orörlig i Narthex, lyssnande i fruktan, med ryggen mot Altaret.

Ängeln fortsatte med en ännu mildare röst:

”Var vänlig, kom och stäng de Vackra dörrarna som du lämnade öppna.”

• Tänka sig, ängeln sade ”var vänlig” till prästen. Hur många av oss säger ”var vänlig” till vår partner, vårt barn, vår bror eller till vår nästa?

Prästen vände sig om – nu hade hans fruktan och skräck upphört och ersatts med en inre känsla av fullständigt lugn – men han kunde inte längre se Ängeln.

Han gick tvekande fram, full av vördnad, men nu utan fruktan. Med försynthet och djup respekt tog han tag i draperiet till de Vackra dörrarna och stängde det sakta och noggrant.

Men sedan började han undra: ”Kanske var allt inbillning? Kanske drömde jag? Kanske hallucinerade jag?”

Som svar på dessa tvivel hörde han myriader av röster som sjöng *Axion Estin* (”Sannerligen är det tillbörligt.” Kyrkan var tillägnad Den Allra Heligaste Guds Moder, *Theotokos*). Ljudet av denna vackra ängelsång blev för mycket för honom och sjönk ihop på golvet och svimmade!

När han kort därefter kvicknade till, gick han hem, men talade inte om för någon vad som hade hänt. Först femton år senare berättade han det för mig, kort före sin död.

(*) Protopresbyter Stephanos K. Anagnostopoulos, *En tolkning av den Gudomliga Liturgin genom verkliga händelser, upplevda av heliga präster, klosterfolk och lek-män—Upplevelser under den Gudomliga Liturgin* [på grekiska] (Piraeus: 2003), s. 36.

• **Postadress:** Convent of the Holy Angels, P.O. Box 51891, 145 65 Agios Stephanos, Attikis, Greece
• **e-post:** mhangels@otenet.gr • **Telefonnummer:** 0030-22950 22582 • **fax:** 0030-22950 22582 • **Publiceras på åtta språk:** grekiska, ryska, engelska, franska, italienska, svenska, tjeckiska och georgiska (www.hsir.org/Publications_en/OikodomiParamythia.html) • **distribueras gratis** • **Med välsignelse och överinseende** av Hans Nåd Metropolitan Kyprianos av Oropos och Fili, den Sanna (gammelkalendariska) Grekisk-Ortodoxa Kyrkan.